

Βόλος 14 Φεβρουαρίου 2019

Του Σεραφείμ Αθανασίου

«ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΗΣ»

Τώρα εγώ ο «σκληρός» Χωροφύλακας που ,εν τη μεγαλοψυχία μου, ακόμη και σιδερένια βραχιόλια πολλές φορές μοίραζα, με ποιες δυνατότητες, και ποιες γνώσεις μπορώ να περιγράψω αυτά που, κατά καιρούς, συμβαίνουν μεταξύ δασκάλου, του όποιου δασκάλου και μαθητού, του όποιου μαθητού.

Του ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
www.serathan.gr

Ομολογώ πως δεν είμαι ικανός, δεν έχω δηλαδή τα «κότσια» περιγραφής των όσων μεταξύ τους νιώθουν δάσκαλος και μαθητής και εννοώ εκείνων των Δημοτικών Σχολείων, χωρίς να απορρίπτω την εκτίμηση και αγάπη που αισθάνονται μεταξύ τους δάσκαλοι και μαθητές, μεγαλύτερων εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων.

Δεν είμαι ικανός αλλά θα προσπαθήσω να περιγράψω, όσο μου είναιaporeτό, τις ανθρώπινες στιγμές αυτών των δύο προσώπων, πριν όμως αναφερθώ σε τωρινά γεγονότα, θα υπερπηδήσω γρανάζια πολλών δεκαετιών για να αποτίσω φόρο τιμής και σεβασμού, στις ψυχές των δικών μου δασκάλων.

Ογδόντα πέντε και περισσότερα χρόνια (είμαι94) πέρασαν από τότε που και εγώ ως παιδάκι με χίλια ζόρια-γιατί δεν ξεκόλλαγα από τη φούστα της μάνας μου- ανεβοκατέβαινα τα σκαλοπάτια του πτωχού στην εμφάνιση σχολείου μας και που εκεί μέσα έμαθα τα πρώτα γράμματα και μαζί με αυτά -αν δεν διάβαζα - έτρωγα και το ξύλο της χρονιάς μου.

Με το «ζόρι» γράμματα ,με το « ζόρι» σχολείο και απανωτά τα χαστούκια των δασκάλων μου , όμως, ποτέ δεν τους ξέχασα.

Τότε, που λέτε φίλοι μου, ως παιδιά και με το παραμικρό, τρώγαμε το ξύλο της χρονιάς μας και λέω τότε γιατί τώρα, πάνε κατηγορούμενοι γονείς και δάσκαλοι επειδή τόλμησαν ή τολμούν όχι να δείρουν παιδί ή μαθητή τους αλλά ακόμη και να υψώσουν φωνή σύστασης.

Πλείστοι όσοι γονείς ή δάσκαλοι δεν το τολμούν- γιατί διατρέχουν κίνδυνο ακόμη και τηλεοπτικά να διασυρθούν- αν τολμήσουν και κάνουν συστάσεις σε κάποια ατίθασα δικά τους αγγελούδια στο να μη πετούν αναμμένους δαυλούς ή μολότοφ στα αστυνομικά όργανα τα οποία πολλές φορές-έτσι για γούστο- στέλνουν στον άλλο κόσμο επειδή, εκείνα τα «αγγελούδια» μισούν τη σχολή του αστυνομικού που φόρεσε ακόμη και ο γείτονάς του ή φίλος του. Ας επιστρέψω όμως στους δικούς μου δασκάλους που συνεχίζω με συγκίνηση να θυμάμαι.

Ο Παπά-Τριαντάφυλλος ήταν Ιερέας και δάσκαλος του χωριού μας και με εκείνες τις χερούκλες του πολλά χαστούκια έφαγαν δεν διάβαζα- παρά του ότι για να τα « έχω καλά μαζί του» με την πρώτη καμπάνα κάθε Κυριακή έτρεχα στην Εκκλησία και δίπλα στον ψάλτη Παναγιώτη Παλαιολόγο στεκόμουν για να με βλέπει ο παππάς.

Εκείνος με έβλεπε ,πολλές φορές έλεγα και το Πιστεύω ή το Πάτερ Ημών όμως, όταν με σήκωνε στον πίνακα και δεν ήξερα πόσα κάνουν 2+2 ο χάρακας κατέβαινε στα αυτιά μου και εκείνα παρέμειναν συνεχώς κόκκινα.

Το ίδιο γινόταν και στις δυο τελευταίες τάξεις του Δημοτικού με το δάσκαλό μας Δημήτρη Μελέτη. Εάν δεν θυμόσουνα που πολέμησε ο Θανάσης Διάκος ή ο Οδυσσέας Ανδρούτσος εκείνος γινόταν Ομέρ Βρυώνης και ανάμεσα στα πόδια σου, σου πέρναγε χονδρή ξύλινη σούβλα!

Όμως οι ξυλιές των δασκάλων μας ήταν και εκείνες μέρος της διδασχής μας και αυτές, στα αθώα τρυφερά μας μάγουλα, ριχνόντουσαν χωρίς μίσος και αυτό, ως μαθητές, το νιώσαμε όταν φύγαμε από κοντά τους και με κάθε μας συνάντηση η αμοιβαία χαρά μας δεν περιγραφόταν.

Κάποτε και ύστερα από χρόνια με το δάσκαλό μου Δημήτρη Μελέτη συναντηθήκαμε τυχαία στην πλατεία Ομονοίας. Ο καλός μου δάσκαλος από τη συγκίνησή του έτρεμαν τα χείλη του και ο σύζυγος της αδελφής μου, Κώστας Χαραλάμπους, που ήταν μαζί μου, έτρεξε στο καφενείο «Μέγας Αλέξανδρος» και έφερε στο

δάσκαλό μου ένα ποτήρι νερό. Όταν συνήλθε μου χάιδευε τα χέρια και εγώ με απέραντο σεβασμό πρόσεχα τις όσες σοφές του συμβουλές μου έλεγε.

Ατέλειωτες οι συγκινήσεις για τους δασκάλους μας που, ως παιδάκια ή αργότερα και σε μεγαλύτερη ηλικία ,έχουμε όλοι μας νιώσει, ιδιαίτερα, στα πρώτα βήματα μάθησης και μακριά από το φουστάνι της μάνας μας.

Τότε που αρχικά δεν θέλαμε να βλέπουμε τους δασκάλους μας γι' αυτό και κρυβόμαστε κάτω από τα θρανία ενώ, όταν τους συνηθίσαμε, θέλαμε να βρισκόμαστε συνέχεια κοντά τους και ας τρώγαμε και κανένα χαστούκι.

Μένω με την εντύπωση πως κανένας μας δεν έχει ξεχάσει τον καλό του δάσκαλο εκείνον τον λειτουργό της Δημοτικής εκπαίδευσης που κουράστηκε και ενδιαφέρθηκε να μας μάθει αρχικά την προπαίδια της Ελληνικής γλώσσας ,τα είκοσι τέσσερα(24) γράμματά της που, όπως έλεγε και ο δικός μου δάσκαλος, συμπληρώνονται με το τελικό ΣΙΓΜΑ (ς)

Φίλοι μου, θα μου επιτραπεί να περιγράψω κάτι που μέσα στο δικό μου σπίτι και περιοδικά συμβαίνει με αποτέλεσμα ο συναισθηματικός

υδράργυρος μελών της οικογένειάς μου κατακόρυφα ανεβαίνει και δικαιολογημένα νιώθουμε όμορφα ακόμη και τότε που ο γνωστός μας κύριος ΕΜΦΙΑ με την παρέα του μπορεί, με τις όποιες «κακές» του συμπεριφορές, να μας βάλλει τρικλοποδιές και σε θέματα καθημερινότητας.

Δασκάλα Δημοτικού Σχολείου η σύζυγός μου και από τις τάξεις τις έχουν περάσει χιλιάδες παιδιά πολλά των οποίων, σήμερα, ασκούν ελεύθερα επαγγέλματα ή λειτουργήματα πετυχημένων ανθρώπων.

Συνταξιούχος γριούλα σήμερα,(γέρος είμαι και εγώ) και πολλά από τα « παιδιά» της δεν την έχουν ξεχάσει. Την παίρνουν τηλέφωνο ή έρχονται σπίτι μας να την δουν και τα όσα τότε συμβαίνουν μόνο δάσκαλοι και μαθητές μπορούν να τα νιώσουν και καλά να τα ερμηνεύσουν.

Κουβεντιάζουν μεταξύ τους για το σχολειό, για την τάξη τους και ακόμη σε ποιο θρανίο καθόταν ο Γιώργος, ο Σάκης, ο Βασίλης, ο Δημήτρης, ο Λευτέρης, ο Χρήστος, η Πόπη, η Ρηνούλα, η Αννούλα, η Μαρία και ένα σωρό άλλα κουτσούβελα που και εγώ ο άσχετος (αφού την... ψώνισα) κοντεύω να μάθω ονόματα παιδιών-μαθητών δασκάλων, απ έξω και ανακατωτά.

Απεριόριστος ο σεβασμός μαθητού για το δάσκαλό του η δε αγάπη δασκάλου προς μαθητή δεν έχει περιορισμό και σε περίπτωση που συναντηθούν λένε τόσα που με τα όσα λένε ολόκληρο σχολικό βιβλίο γράφουν. Αλλά και από τηλεφώνου την σήμερα ημέρα μπορούν να τα πουν και όσο θέλουν να κλάψουν. Επιτρέψτε μου λίγα ανάκατα παραδείγματα.

-26 Οκτωβρίου γιορτή Αγίου Δημητρίου.

Η σύζυγός μου πήρε στη Ρόδο τηλέφωνο τον τέως Υπουργό και νυν Βουλευτή Δωδεκανήσου, καθηγητή Καρδιολογίας

Ο Καθηγητής κ. Δημήτρης Κρεμαστινός

κ. Δημήτρη Κρεμαστινό
(τον είχε μαθητή στο Δημοτικό Σχολείο Αρχαγγέλου Ρόδου) για να του ευχηθεί χρόνια πολλά για τη γιορτή του.

Τζιμάκο μου (από Δημήτρη τον λέει Τζιμάκο όπως τον φώναζε μόνο η μάνα του, μακαρίτισσα

σήμερα, Αγγελική).

Τζιμάκο μου, αγόρι μου, χρόνια σου πολλά και να το κλάμα της Φωτούλας και να και ο στίχος της στον εορταζόμενο μαθητή της:

«Να ζήσεις σαν τον Όλυμπο, την Πίνδο και την Όσσα και ακόμη γ' άλλα χίλια δυο βουνά, που τα ξεχνά η γλώσσα».

Είπε και άλλες συγκινητικές ευχές η δασκάλα, στον κ. Καθηγητή, στη συνέχεια του ευχήθηκα και εγώ χρόνια του πολλά και

Εγώ, το ζεύγος Κοικκώνα Χρισ. και η Φωτούλα συγκινημένα

κλείσαμε το κινητό τηλέφωνο, με μια Φωτούλα να συνεχίζει την συγκίνησή της.

Και... σε λίγο, ντρίν, το δικό μου κινητό τηλέφωνο.

Ορίστε, παρακαλώ,.

-Ρε συ, ο Γιώργος είμαι (πολύ καλός μου φίλος ο Ροδίτης κ. Γιώργος Μπακίρης).

-Έλα ρε Γιώργο, τι κάνεις?

Καλά είμαι αλλά πες μου η Φωτούλα, πριν λίγο, πήρε τον Κρεμαστινό τηλέφωνο, για τη γιορτή του?

-Ναι, γιατί?

-Γιατί είμαστε σε μια μεγάλη αίθουσα του Ξενοδοχείου «ΡΟΔΟΣ ΠΑΛΛΑΣ» και λόγω της γιορτής του ο Κρεμαστινός (είναι πολύ

Αγαπώμενος ο κ. Ροδίτης Αγγελής, δασκός Αθηνών. Ήρθε στο σπίτι μας για να δει τη δασκάλα του.

φίλος του Μπακίρη) δέχεται ευχές και ενώ ήταν μια χαρά και γελούσε μετά από ένα τηλεφώνημα που δέχτηκε πριν λίγο τον βλέπουμε συγκινημένο και εγώ υπέθεσα πως μόνο η δασκάλα του μπορούσε να τον συγκινήσει τόσο πολύ, γι' αυτό σε πήρα,

να μάθω.

Με τα όσα μου είπε ο αγαπημένος μου φίλος Γιώργος Μπακίρης, είχα και εγώ συγκινηθεί και εδώ τώρα δεν έχω να προσθέσω τίποτα, εκτός από δυο μόνο λόγια.

Πόση μεγάλη και δυνατή επικοινωνιακή συναισθηματική αγάπη μπορεί να υπάρχει μεταξύ δασκάλου και μαθητού!!.

-Χριστόδουλος Κοκκώνης, Καθηγητής Πανεπιστημίου, μαθητής της Φωτούλας και μόνο στην πρώτη Δημοτικού. Έμαθε

Αγαπητέ φίλε Σάκη, σε ευχαριστώ για τη συγκίνηση που πρόσφερες σε όλους μας και περισσότερο στη δασκάλα σου, και ύστερα από 55 χρόνια απουσίας.
9 Φεβρουαρίου 2019/ Σεραφείμ Αθανασίου.

που βρίσκεται η δασκάλα του και μια μέρα μας έκανε την τιμή και, διανύοντας πολλά χιλιόμετρα, ήρθε στο Βόλο, σπίτι μας, να δει τη δασκάλα του και με συγκίνηση έπεσε στην αγκαλιά της κλαίγοντας ενώ

εκείνη συγκινημένη του χάιδευε τα μαλλιά και του «διόρθωνε» το πουκάμισο για να «φαίνεται», έτσι του έλεγε- «το παιδάκι της όμορφο».

-Λευτέρης Ζαγορίτης, Δικηγόρος Αθηνών και σημερινός Πρόεδρος του Οργανισμού Προστασίας του Καταναλωτή, πολιτικό πρόσωπο και άλλοτε Γ.Γ. του Κόμματος

της Νέας Δημοκρατίας και αυτός μαθητής της συζύγου μου (είναι ο Λευτέρης της, έτσι τον λέει η δασκάλα του) σε τρεις ή τέσσερες τάξεις στο

Καζούλειο Δημοτικό Σχολείο Ρόδου.

Πριν χρόνια και με μια αγκαλιά λουλούδια ήρθε από την Αθήνα στο Βόλο να δει τη δασκάλα του και όταν συναντήθηκαν αγκαλιάστηκαν και από συγκίνηση δεν λέγανε τίποτα, ενώ η σιωπή τους έλεγε τόσα πολλά.

Ο καλός σε όλους τώρα Λευτέρης παίρνει τηλέφωνο τη δασκάλα του της γράφει γράμματα τα οποία εκείνη διαβάζει και αναπολώντας τα όμορφα σχολικά για τα παιδάκια τ η ς

Η δασκάλα Φωτούλα ΛΙΤΣΑ, ο προ 55 χρόνων μαθητής της στο Δημοτικό της Ρόδου Σάκης Παντελίδης και ο γιός της δασκάλας του, ο Ζήσης, συγκινημένοι κοιτάζουν μια πολύ παλιά φωτογραφία δασκάλων και μαθητών στο Καζούλειο Δημοτικό Σχολείο της Ρόδου.

χρόνια ,βουρκώνουν τα μάτια της.

-Σάκης Παντελίδης, ανώτερο στέλεχος Εθνικής Τράπεζας Αθηνών. Πριν μερικές μέρες(2-2-2019) από την Αθήνα, όταν έμαθε που βρίσκεται η καλή του δασκάλα και για λίγες ώρες ήρθε στο Βόλο να την δει.

Η σύζυγός μου τον είχε για τρία ή τέσσερα χρόνια μαθητή της, στο Καζούλειο Δημοτικό της Ρόδου.

Την 2 Φεβρουαρίου 2019 ο κ.Σάκης Παντελίδης μας επισκέφτηκε στο σπίτι μας ,στο Βόλο, για να δει τη δασκάλα του, τη Φωτούλα, ύστερα από 55 χρόνια που είχε να την δει.

Μου είναι αδύνατο να περιγράψω τις συγκινητικές εκείνες στιγμές. Θα πω μόνο τούτο όσες ώρες παρέμεινε κοντά μας ο αγαπημένος σε όλους μας πλέον Σάκης Παντελίδης,

αυτός ο υπέροχος άνθρωπος, αφού πρώτα, και ύστερα από πενήντα πέντε (55) χρόνια που είχε να την δει, χώθηκε στην αγκαλιά της, χόρτασε φιλιά και χάδια από τα γέρικά της χέρια,

Ρ'ΟΔΟΣ 1964: Η Δασκάλα σύζυγός μου Φωτούλα Λίτσα-Αθανασίου με το γιό μου (από τον πρώτο μου γάμο) το Χρήστο που, και εκείνον, τον είχε μαθητή της στο Καζούλειο Δημοτικό της Ρόδου.

Συγχωρείστε με για τη συγκίνηση, αλλά είναι η αγαπημένη Μου Φωτούλα ,ο άκακος άνθρωπος, η καλή μου σύζυγος, η καλή μάνα, η καλή δασκάλα των παιδιών, των όποιων παιδιών της, σε Σχολεία, που, κατά καιρούς, πέρασε και τα οποία παιδάκια πολύ αγάπησε και περισσότερο εκείνα, την αγάπησαν και την σεβάστηκαν. Φωτούλα σου εύχομαι πολλά ακόμη χρόνια, να ζήσεις!!

στη συνέχεια κάθισε κοντά της χωρίς να απομακρυνθεί ούτε μέτρο. Άλλωστε και εκείνη δεν τον άφηνε να φύγει. Λέγανε, λέγανε, λέγανε και τελειωμό δεν είχαν .

Για χάρη τους και αφού εκείνη η συνάντηση γέμισε και μένα συναισθήματα συγκίνησης και απέραντης αγάπης προς την σύζυγό μου και τον υπέροχο Σάκη-μαθητή της καταχωρώ εδώ εκείνα που για το Σάκη Παντελίδη στο Facebook έγραψα και κάποιες απαντήσεις που στη συνέχεια εκεί ήρθαν.

Σεραφείμ Αθανασίου προς Sakis Pantelidis

9-2-2019 Φίλε Σάκη καλησπέρα, σου στέλνω λίγες φωτογραφίες με τη δασκάλα σου και θέλω να σε ευχαριστήσω που είχες την καλοσύνη να έρθεις να την δεις ,να μας δεις και να μας προσφέρεις μεγάλη χαρά και συγκίνηση ιδιαίτερα στη δασκάλα σου και ύστερα από 55 χρόνια απουσίας σε πήρε ξανά στην αγκαλιά της. Δεν μπορεί ακόμη Σάκη να συνέλθει από τη συγκίνηση που αισθάνθηκε αγκαλιάζοντας ένα μαθητή της που τον είχε συνεχώς στην ποδιά της εκείνο το μικρό πλασματάκι που στα μετέπειτα χρόνια του έγινε ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΝΟΣ στα όποια όνειρά του. Να είσαι καλά καλέ μας φίλε. Ολόθερμα και πάλι σε ευχαριστώ..

Sakis Pantelidis ΕΓΩ ΣΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΕΣ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΦΩΤΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΗΝΕΣ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ.ΕΠΙΣΗΣ ΧΑΡΗΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΕΣΤΑΣΙΑ, ΤΟ ΗΘΟΣ, ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΟΥ, ΚΑΙ ΜΕΝΩ ΥΠΟΧΡΕΩΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΣΑΣ. Ο ΘΕΟΣ ΝΑΣΑΣ ΔΙΝΕΙ ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΑ.

Ελένη Σουινιάδη Νονε μου Καλησπερα , χάρηκα πολύ που είδα σας ειδα!!!!Να δω ποτε θα παρω την αποφαση να τα πούμε από κοντά

-Vasilis Karnavas

Κύρια Φωτουλα.....αγαπημένη δασκάλα στα πρώτα ...πρώτα βήματα

Ο γιός μας ,ο Ζήσης, κυριολεκτικά λατρεύει τη μάνα του, Χωρίς, βέβαια, να έχω και εγώ παράπονα για την, προς εμένα, ανάπη του.

μας.....πολύτιμη.....αγαπημενη ανάμνηση μιας αφοσιωμένης δασκάλας,.....δεν ξεχνώ ποτέ την αγωνία της να μας μάθει.....την λατρέψαμε.....και την λατρεύουμε κομμάτι αναπόσπαστο της ζωής μας.....της οφείλουμε πολλά.....Μπράβο Σάκη...αγαπημένε μου παιδικέ φίλε συμμαθητή!!!!!!

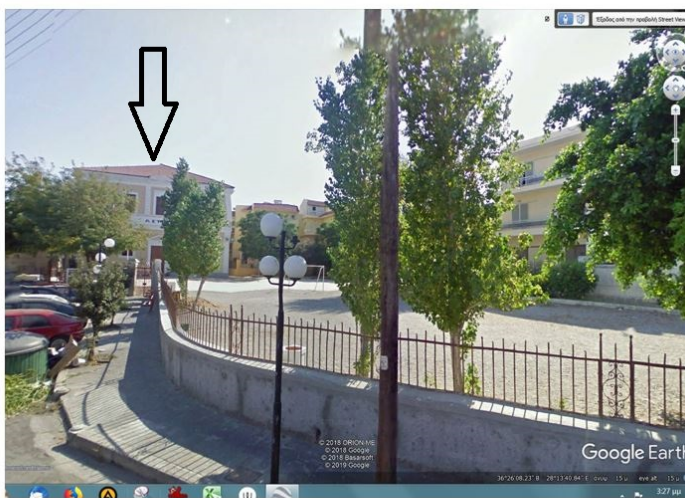
Και σε ένα δικό μου ευχαριστώ για τα καλά του λόγια για τη δασκάλα του, ο κ,Βασίλης Καρνάβας ,απάντησε.

-Vasilis Karnavas Τίποτα....δεν είναι τυχαίο....η αγάπη που μας έδωσε αποτέλεσε και αποτελεί φυλαχτό...αξιών....που δια βίου μας ακολουθεί...τύχη μεγάλη

είχαμε που βρέθηκε στον δρόμο μας...απέραντη ευγνωμοσύνη...για ότι έκανε για εμάς...σας παρακαλώ να μεταφέρετε την αγάπη μου....και θα βρω χρόνο να σας επισκεφθώ..με τιμά η πρόσκληση σας .

Ειρήνη Ευθυμίου Με συγκίνησαν οι φωτογραφίες, ο Σάκης που ήρθε και σας βρήκε μα πιο πολύ που είδα τη δασκάλα μου. Την αγαπημένη μου κυρία Φωτούλα. Τη δασκάλα που μας έμαθε να αγαπούμε τη γνώση, τη μάθηση, που καλλιέργησε την ψυχή μας, μας έμαθε να εκφραζόμαστε σωστά και έθεσε γερές βάσεις για την μετέπειτα μαθητική μας ζωή, για την ζωή μας ολόκληρη. **Μπράβο** στον Σάκη. Τον ευχαριστώ πολύ και μακάρι να μπορέσω να κάνω κι εγώ το ίδιο.

Να έρθω να δω την κυρία Φωτούλα. Να είστε καλά.

Το Καζούλειο Δημοτικό Σχολείο Ρόδου στο οποίο, η Δασκάλα Φωτούλα Λιτσα-Αθανασίου, είχε και τα κάτωθι, τότε, παιδάκια που τη λάτρευαν και συνεχίζουν να τη λατρεύουν. Λευτέρης Ζαγορίτης, Σάκης Παντελίδης, Βασίλης Καρνάβας, Ειρήνη Ευθυμίου, Πόπη Κονταξή, Άννα Πελεγράτη, Τούλα Χατζημανώλη. Και τόσα άλλα παιδάκια που και εκείνη τα θυμάται και συγκινείται.

-Και πάλι η Ειρήνη Ευθυμίου.

Η αγαπημένη μου δασκάλα στην οποία οφείλω πολλά. Τα τρία χρόνια μαζί της ήταν υπέροχα. Με στιγμάτισε. Την αγαπώ.

- Το 2015

και σε μια γιορτή μας ο μικρός μας γιός, ο Ζήσης, στο σπίτι μας είχε καλέσει κάποιους φίλους και μεταξύ αυτών το ζεύγος του φίλου μου συμβολαιογράφου κ. Γιώργου Γαλλέα, η σύζυγος του οποίου είναι συνταξιούχος δασκάλα.

Όταν έφυγαν, ένας φίλος του γιού μου, ο κ. Γιαννης Βαλσσαμόπουλος, που είχε μείνει λίγο πιο πίσω, μου είπε.

κ. Σεραφείμ, συγκινήθηκα που είδα την καλή μου δασκάλα, κυρία Χάρη Γαλλέα την καλοσύνη της οποίας ποτέ δεν ξέχασα. Δεν της μίλησα όμως-συνέχισε να λέει-επειδή φοβήθηκα μήπως, όταν με έβλεπε, από τη συγκίνησή της, πάθαινε καρδιακό επεισόδιο, μου έλεγε συγκινημένος.

Και εγώ εδώ συμπληρώνω. Καλά έκανε και δεν της είπε τίποτα της δασκάλας του ο Γιάννης Βαλσσαμόπουλος, επειδή και εγώ γνωρίζω το πόσο καλός και ευαίσθητος άνθρωπος είναι η κ. Χαρούλα Γιώργου

Με τα μικρά τόξα οι οικογενειακοί μας φίλοι/ζεύγος Γιώργου Γαλλέα/του οποίου σύζυγος κ. Χαρούλα, πολλή καλή Δασκάλα και άνθρωπος (λόγια του μαθητού της κ. Γιάννη Βαλσαμόπουλου) μόλις, και ύστερα από χρόνια, την αντίκρισε είχε συγκινηθεί τόσο πολύ που δεν πήγε κοντά της επειδή φοβήθηκε να μη της προκαλέσει την ίδια συγκίνηση και πάθει κανένα κακό!

Γαλλέα και με τις όποιες τότε συγκινήσεις της, αντί διασκέδασης, ίσως καλούσαμε ΕΚΑΒ.

Καλοί μας φίλοι, σεβαστοί μας Δάσκαλοι θανόντες, εν συντάξει και εν ενεργεία για ότι σε μας προσφέρατε και στα παιδιά μας ή εγγόνια μας συνεχίζετε να προσφέρετε ολόθερμα και με απόλυτο σεβασμό σας ευχαριστούμε, και λέω σας ευχαριστούμε, επειδή πιστεύω πως όλοι μας μικροί-μεγάλοι με σεβασμό

και άδολη αγάπη βλέπουμε τον δικό μας και των παιδιών μας δάσκαλο!!!!

**Δημοσιεύτηκε: 20 & 23 Μαρτίου 2019 στις εφημερίδες
«ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ» & «ΡΟΔΙΑΚΗ», αντίστοιχα.**